

[10 augustus 2008]

Wat er gebeurt als de Politie faalt, liegt, vertraagt, verbergt

1 - Ongeval

10 augustus 2008, rond 18:00.

Een gezellige middag met vrienden en bekenden op de American Day te Helmond, nabij de Muziek Cafe op de Zuid-Konninginnewal. Vele liefhebbers van Amerikaanse auto's maar ook motoren komen bij elkaar in de open lucht. De straat is afgezet en de sfeer is als altijd: gezellig. Niets wijst erop dat de dag over een uur een vervelende wending neemt met verstrekkende gevolgen.

Per telefoon heb ik contact met Joshua, mijn zoon, die net als ik eerder op de dag in Weert op de American Day was. Hij moest echter, als prospect, nog members van de club naar huis brengen die een biertje gedronken hadden. Inmiddels was hij alweer thuis en verruilde de auto voor de motor en we spreken af dat hij naar Helmond komt. Van daar zullen we samen naar Nirvana te Lierop gaan; daar spelen een aantal bands die avond.

Tegen 19:00 is Joshua er ook. We besluiten te vertrekken. Twan rijdt met ons mee. Ik rijd een Honda Valkerie Flat Six, een 1500 cc 6 cilinder boxer. Weliswaar een Japans merk maar volledig in Amerika geproduceerd naar Amerikaans model. Joshua rijdt een Buell xb12s, een sportieve 1200 cc Amerikaanse BigTwin op basis van een Harley Davidson Sportster. We stappen op de motors die tegenover de Muziek Café

op de stoep geparkeerd staan. Ik rijd richting de verkeerslichten die voor onze richting op rood staan. Joshua neemt afscheid van het publiek door met zijn achterband een rookwolk te produceren. Ik rijd meestal voorop; ervaring en navigatie. Joshua rijdt vrijwel altijd achteraan. Snel en wendbaar zodat hij snel voor is om te waarschuwen als er iets mis gaat. Deze keer rijdt alleen Twan tussen ons.

Het stoplicht springt op groen en ik reageer. We steken de traverse over in de richting van de Weg op de Heuvel. Aan de overkant beginnen de auto's ook langzaam op te trekken. Plotseling komt er een auto uit de rij tegenliggers vlak voor me naar links en doorkruist mijn rijbaan. In een reflex grijp ik naar mijn remmen maar verlies eigenlijk direct controle. Waarschijnlijk door de overgang van de asfaltbestrating naar klinkers waarvan de eerste rijen ook nog wit gekalkt zijn. Een paar meter verder klapt mijn motor frontaal in een blauwe Toyota.

Ik kom bij mijn positieven, zittend op de grond met mijn rug richting Toyota en mijn motor. Een dame die zich voorstelt als een verpleegster zit geknield langs me. Ze vraagt hoe het gaat. Ik antwoord dat ik even nodig heb om bij te komen. Ik zie dat Joshua van zijn motor stapt en richting de Toyota loopt. Hij roept naar de bestuurder dat hij de auto moet laten staan. Ik hoor een hysterisch gekrijs achter me. Joshua komt er nauwelijks bovenuit. Ik zie nog dat

[10 augustus 2008]

Wat er gebeurt als de Politie faalt, liegt, vertraagt, verbergt

de bestuurder de auto rustig aan de kant van de weg zet, kennelijk nauwelijks onder de indruk van mijn zoon. Joshua loopt terug naar mij en vraagt hoe het gaat. Ik antwoord dat ik dat nog niet weet. Frank, die we kennen als de oude buurman van mijn zus, vraagt Joshua of hij foto's wil maken met zijn camera. Joshua neemt de camera over en wil foto's maken van de auto, de motor en de situatie. De inzittenden van de auto zijn inmiddels uitgestapt en staan bij de auto. Ik hoor Joshua zeggen dat ze aan de kant moeten gaan zodat hij foto's kan maken. Hetzelfde hysterische geluid echter klinkt weer. Joshua laat zich er echter niet vanaf brengen. Ik draai naar Joshua en vraag hem wat rustiger te doen.

De situatie lijkt duidelijk genoeg dus bewijzen vastleggen lijkt me 2^e prioriteit. Ik besef op dat moment niet hoe belangrijk deze foto's zullen worden en ben achteraf blij dat Joshua vastberaden bleef.

Ondertussen check ik mezelf. Mijn rechterarm voelt niet goed maar na inspectie blijken dit alleen schaafwonden te zijn. Ook mijn linkerbeen voelt niet goed en ik haal rustig mijn broekspijp omhoog. Ik kijk in een gapende wond en de anatomie van de knie is duidelijk zichtbaar. Ik kijk de verpleegster aan, die nog altijd langs me zit met een hand op mijn schouder, en zeg: *"laten we de vaklui maar bellen; dit kunnen we samen niet maken"*. Een vriendelijke doch bezorgde glimlach is haar antwoord.

Achter me is de situatie tot rust gekomen. Frank heeft de camera weer terug en is zelf foto's aan het maken. Joshua staat bij zijn motor en kijkt naar me. Ik roep naar hem dat het helemaal mis is met mijn knie; *"foute boel"* zijn, geloof ik, mijn woorden.

De ambulance arriveert snel en de broeders leggen me op een brancard en vervolgens in de ambulance. Ik roep nog naar Joshua of hij voor mijn motor kan zorgen en hij antwoordt dat het in orde komt; ik moet me maar geen zorgen maken.

Als de artsen met me bezig zijn komen 2 agenten de behandelkamer binnen. Ze vragen of ik gedronken heb en ik antwoord bevestigend. Ik moet blazen maar de uitslag is P/A dus niet belastend of zoals de verbalisanten later opmerken: *"niet in dusdanige hoeveelheid dat hij geen motorvoertuig meer mag besturen"*. De agenten verlaten de behandelkamer net zo snel als ze gekomen zijn. Geen verder gesprek of iets van dien aard.

De arts vertelt me dat ik geopereerd moet worden. De OK wordt in gereedheid gebracht. Ondertussen wordt mijn arm verbonden. Ik word wakker in spalkgips. Een arts vertelt me dat mijn binnenste kruisbanden kapot zijn en mijn knieschijf is gebroken. Ik moet zeker deze week nog blijven.

2 – Ziekenhuis

De eerste 2 dagen zijn pijnlijk. Gelukkig helpt de pijnstillers in mijn infuus, als ik die op tijd krijg tenminste. Ook komt er veel bezoek, gelukkig.

[10 augustus 2008]

Wat er gebeurt als de Politie faalt, liegt, vertraagt, verbergt

Tijdens de bezoeken wordt er natuurlijk veel gepraat over het ongeluk. Joshua is nog aangehouden nadat ik af was gevoerd door de ambulance. Drank was het excuus. Dat verbaasde me want Joshua had tevoren niet gedronken. Hij moest immers members rijden. Joshua was behoorlijk hard aangepakt. Ik begin me vanaf dat moment voor het eerst ongerust te maken. Ik wil de zaken zo snel mogelijk afhandelen. Ik bel vanuit het ziekenhuis meermaals naar de Politie om achter de gegevens van de tegenpartij te komen. Dat valt echter nog niet mee. De Politie wil deze gegevens niet prijsgeven, althans niet over de telefoon. Ik blijf aanhouden en bel meermaals terug. Ik kom echter niet verder.

Het herstel verloopt zoals gepland en vrijdag 15 augustus, in de avond, mag ik naar huis. Weliswaar voorlopig nog in het gips maar ik ben blij uit het ziekenhuis te zijn.

3 – Thuis herstellen en de zaak op gang proberen te krijgen

Ook vanuit thuis blijf ik bellen naar de Politie. Men vertelt me dat Hoofdagent van den Heuvel de zaak behandelt en men belooft dat hij terug belt.

Op maandag 18 augustus gebeurt dit dan uiteindelijk ook: Michel van den heuvel belt me op mijn mobiele telefoon terug. Hij vraagt me hoe het gaat. Ik antwoord niet best maar wil de “koetjes en kalfjes” overslaan. Ik vraag hem om de gegevens van de tegenpartij. Hij zegt dat er een brief onderweg is met deze gegevens. We kletsen nog wat over het ongeluk maar het is vooral speculeren. Het gesprek is kort.

Woensdag 20 augustus komt er een brief van de Politie. Aangehecht zit een (klad)registratieset. De registratieset staat bol van de fouten: er wordt gesproken over “*kruising*” terwijl het op een rechtdoorgaande weg gebeurde; bij het telefoonnummer van de tegenpartij is het nummer van mijn vrouw vermeld; er staat bij “*opgenomen in ziekenhuis*” “*Nee*”; bij “*Wijze v. deeln. A.h.verkeer*” staat “*verdachte*”. Dan gaan de alarmbellen pas echt rinkelen. Ik vertrouw het helemaal niet meer.

Ik bel naar Timothy van Esch, de bestuurder van de Toyota. Ik vraag hem of we een afspraak kunnen maken om een schadeformulier in te vullen. We spreken af op donderdag 21 augustus in Venray. Even daarna belt Timothy al weer terug. Hij belt af. Ik vraag waarom en hij antwoord dat hij contact heeft gehad met de Politie en die hebben hem verteld dat hij helemaal niet met mij af hoeft te spreken voor het invullen van een schadeformulier. We kunnen dat beide apart doen. Ik vraag hem hoe het dan moet met de ondertekening. Een schadeformulier moet je toch samen invullen en ondertekenen. Hij wil er verder niet meer op in gaan en stelt voor dat de verzekeringen dat maar uit moeten vechten. Ik vraag hem nog of er onduidelijkheid bestaat over de schuldvraag en hij antwoord: “nee, de schuldvraag was wel duidelijk”.

Ik was verbouwereerd. Snapte het niet. Ik besluit wat verder te gaan zoeken op Internet naar Timothy van Esch. Op Hyves kom ik hem tegen. Er staan berichtjes (krabbels) op zijn Hyves. Vriendinnen hadden schijnbaar gehoord van het ongeval en vroegen hoe het ging. Een vriendin vroeg nog aan hem hoe het was met de motorrijder. Ik realiseer me dat hij daar eigenlijk niets over wist. Hij had me nooit aangesproken, opgezocht, gebeld. Het interesseert hem schijnbaar niet. Ik vroeg me af wat hij zou antwoorden aan zijn vriendin. Nog altijd verbouwereerd over zijn houding schrijf ik hem een berichtje.

Op vrijdag 22 augustus vul ik zelfstandig een schadeformulier in. Ook stuur ik een aansprakelijkheidsstelling naar T. van Esch. Ik wil het formele gedeelte nu zo snel mogelijk op gang brengen. Tevens stel ik mijn DAS op de hoogte. Ik

[10 augustus 2008]

Wat er gebeurt als de Politie faalt, liegt, vertraagt, verbergt

bestudeer de Aanwijzing Verkeersongevallen. Daarin staan duidelijke aanwijzingen wat de Politie behoort te doen met een verkeersongeval met zwaar lichamelijk letsel.

Ook krijg ik een telefoontje van de Politie. Ik moet stoppen dhr. van Esch lastig te vallen per telefoon of Internet. Hij voelt zich geïntimideerd en bedreigd. Ik vraag waarop dat gebaseerd is. Ik heb hem slechts uitgenodigd voor het invullen van een schadeformulier. Nadat hij afgebeld had heb ik hem niet meer gesproken over de telefoon. Ik heb weliswaar een bericht gestuurd op zijn Hyves maar daar gaat geen dreiging vanuit, slechts teleurstelling. Ik stel voor dat ik dit berichtje doorstuur. Daar is echter geen behoefte aan. Gewoon dhr. van Esch met rust laten is het antwoord.

4 – Klagen bij de Politie

Op 28 augustus schrijf ik een brief aan de Politie. T.a.v. dhr. M. van den heuvel en zijn meerdere. Ik maak bezwaar tegen- en stel duidelijke vragen over de registratieset. Ook vraag ik duidelijk waarvan ik "verdacht" wordt. Deze brief maak ik op in 3-voud en breng deze persoonlijk naar het hoofdbureau te Helmond. Daar wordt mijn kopie afgestempeld als bewijs van ontvangst.

Er volgt geen enkele reactie van de Politie op mijn brief. Ik haal adressen van het Internet en stuur op 10 september een 2^e brief aan de Politiechef Breedveld en de Hoofdofficier van Justitie Dhr. Mr. Ekelmans, aangetekend. Ik voeg een kopie van mijn 1^e brief bij.

Bij de Stichting Processen Verbaal vraag ik het PV op van het ongeval. Dit stuurt men 10 september naar me af. Vreemd genoeg ontbreekt er een pagina namelijk mijn eigen verklaring; temeer omdat ik me niet kan herinneren ooit een verklaring afgelegd te hebben aan de Politie. Ik vraag de Stichting PV om opheldering en de pagina (22) wordt me na gestuurd. Verbouwereerd was ik te lezen dat Agent van den heuvel ons korte gesprek had aangehaald als "*Proces-verbaal van verhoor verdachte*". Hij merkt zelfs op: "*Nadat de verdachte meegedeeld werd waarvan hij werd verdacht en dat hij niet tot antwoorden verplicht was, verklaarde hij: "*. Totale onzin.

Ook de rest van het PV staat vol onzin. Niet relevant, niet waar, etc, etc. Een (Aspirant)-Agent van Lieshout beweert allerlei vreemde zaken: Rood licht, Wheely, hoge snelheid, bedreiging. Hij zou dit hebben waargenomen vanuit zijn auto, achter ons. Daar ontstaan al grote twijfels over de waarheid van die bijdragen: achter ons was de weg afgezet. Alleen Amerikaanse auto's en motoren werden daar toegelaten. Hoe kan hij daar aanwezig zijn geweest? Het meest opvallend is wel dat er maar 2 getuigenverklaringen toegevoegd zijn; BEIDE inzittenden van de Toyota. Geen enkele andere verklaring is toegevoegd, dit terwijl deze wel degelijk zijn opgenomen. De Politie had ter plekke met meerdere getuigen gesproken.

Van de Politie komt wederom geen reactie op mijn brief maar op 22 september belt ene heer Wijchen van het OM. Hij heeft mijn brief gericht aan de Hoofdofficier onder ogen en vertelt me dat ik de zaak beter rechtstreeks aan kan brengen bij dhr. Feijen, klachten coördinator van het Korps Regiopolitie Brabant Zuidoost. Ik download en bestudeer de klachtenregeling.

Hierop bel ik de Politie en vraag naar dhr. Feijen. Ik krijg mevr. Romen, zijn secretaresse. Die vertelt me dat zij de brief wel heeft gezien maar kan hem niet vinden. Na enige tijd "on hold" vertelt ze me dat ze deze brief heeft doorgestuurd naar de Hoofdofficier. Ik vertel haar dat deze brief 2 keer is verstuurd, een aan Politie en een aan OM. Zij kan me geen uitsluitsel geven. Ze stelt voor dat ik een brief stuur, direct aan dhr. Feijen, en daarin een duidelijk omschrijving geef van de klachten. Wel zegt ze toe dat ze gaat bellen met Helmond om te zien hoe de vork in de steel steekt. Kort daarop krijg ik een E-mail van de Inspecteur Reijnders. Formeel deelt hij me mede: "*N.a.v. uw klacht*

[10 augustus 2008]

Wat er gebeurt als de Politie faalt, liegt, vertraagt, verbergt

inzake de afhandeling van een aanrijding ben ik bezig een nader onderzoek in te stellen. Zoals het nu uitziet kan ik u alvast mededelen dat het voorsnog niet noodzakelijk is dat ik van u aanvullende gegevens nodig heb. Op het moment dat ik het onderzoek afgerond heb zal ik contact met u opnemen om e.e.a. nog door te spreken."

Het telefoontje van mevrouw Romen lijkt effect te hebben. Ondanks dat dhr. Reijnders aangeeft geen nadere informatie van me nodig te hebben stuur ik hem die toch. Ik E-mail hem en schrijf daarbij: *"Ondanks dat u het voorsnog niet nodig acht vind ik dat een blik op relevante zaken geen kwaad kan. U vindt alle relevante stukken op: <http://www.3fatjs.nl/joseph/ongeval> . Hieronder bevinden zich ook getuigenverklaringen, situatieschets IN VERHOUDING, schadeformulieren, etc, etc. Gebruik deze stukken vrij t.b.v. de waarheidsvinding. Tevens ben ik ten alle tijden bereid een en ander toe te lichten."* Deze E-mail wordt ook door hem gelezen getuige de leesbevestiging ik terug krijg. Later die dag stuur ik de brief aan dhr. Feijen zoals telefonisch afgesproken.

5 – (Netwerk)Inspecteur Huub Reijnders

Zoals beloofd in mijn telefoongesprek stuur ik de brief aan dhr. Feijen in kopie per E-mail door aan dhr. Reijnders. Ik vind het van belang dat dhr. Reijnders in zijn onderzoek over alle feiten beschikt en zo ook over de volledige klachtomschrijving.

8 oktober heb ik nog altijd niets gehoord van dhr. Reijnders (inzet rechts). Weliswaar heb ik een brief gehad van de klachtencoördinator maar dat lijkt een formaliteit dat de klacht in behandeling is genomen. Daar dhr. Reijnders zijn telefoonnummer onder zijn E-mail heeft gezet besluit ik hem maar eens te bellen.

Dhr. Reijnders vertelt me niet meer bezig te zijn met het onderzoek. Hij had mijn 2^e E-mail ontvangen en deze doorgestuurd naar de klachtencoördinator. Hij wacht op instructies van hem. Ik ben stomverbaasd. Ik vraag hem waarom en hij vertelt me dat hij niet zomaar kan onderzoeken aan de hand van een E-mail. Ik vertel hem dat dit slechts een kopie was van de brief die ik aan de klachtencoördinator had gestuurd en dit slechts voor de volledigheid was. Dhr. Reijnders had dit niet helemaal begrepen en belooft het een en ander direct weer op te pakken. Tevens belooft hij me op korte termijn een gesprek. Hij zal me daar op korte termijn voor uitnodigen per E-mail.

Op 9 oktober ontvang ik een bericht van de Inspecteur Reijnders. Hij nodigt me uit voor een gesprek op 17 oktober. Ik bevestig er aanwezig te zijn.

Op 17 oktober om 11:00 zijn Joshua en ik op het bureau te Helmond-Oost voor het onderhoud met dhr. Reijnders. We vragen vriendelijk of we het gesprek mogen opnemen maar dat wil dhr. Reijnders niet hebben. We besluiten het doorgang te laten vinden en maken notities. Het gesprek verloopt redelijk. Dhr. Reijnders lijkt oor te hebben voor ons verhaal en laat meermaals doorschemeren dat hij ook niet bepaald blij is met de situatie. We maken afspraken en keren huiswaarts. Ik werk de gespreksnotities uit en neem deze een dag later nog eens door. Ook Joshua neemt de notities door en plaatst opmerkingen. Als deze ook verwerkt zijn stuur ik de notities door aan dhr. Reijnders ter informatie en verificatie. Ondanks dat ik een leesbevestiging ontvang krijg ik nimmer een akkoord op de notities.

Op 18 november schrijf ik een E-mail aan de Nationale Ombudsman. Dhr. Reijnders reageert al een poos niet meer en de termijn die de klachtenregeling voorschrijft is overschreden. Ik stel dhr. Reijnders ook op de hoogte van deze E-mail.

Eind november neem ik wederom contact met het OM. Of zij iets hebben vernomen. Het OM verwacht het "verbeterde" Proces-Verbaal op zeer korte termijn binnen. Dhr. Reijnders heeft dit aan hen toegezegd. Ik verbaas me daarover omdat er duidelijke afspraken zijn gemaakt en benaderd dhr. Reijnders.

Het is bijzonder moeizaam communiceren met dhr. Reijnders. Hij komt beloftes en afspraken niet na en lijkt de gehele procedure alleen maar te vertragen. Als ik hem begin december confronteer hiermee wordt hij, volgens eigen

[10 augustus 2008]

Wat er gebeurt als de Politie faalt, liegt, vertraagt, verbergt

zegge, BOOS. Citaat: *“Toen ik uw antwoordmail las werd ik weer boos,”*. Ik reageer verontwaardigd: *“Als u mijn mail niet “gepast” vind, is dat uw probleem. Ik ben van mening dat ik u kan en mag zeggen indien u zich niet aan afspraken houdt. Ik heb mijn mail nog eens terug gelezen en dat is exact wat ik doe. Ik wens het niet langer te accepteren dat u mij aan het lijntje houdt. Ook u heeft zich te houden aan termijnen beschreven in uw eigen klachtenregeling. Daarbij heeft ook u zich te houden aan alles wat menselijk is. Indien u een afspraak met mij maakt verlang ik dat u die na komt. Dat is normaal menselijk fatsoen.”*

Op 1 december ga ik weer werken. Het verbaast me niet dat ik, onderweg in Spanje, een uitnodiging ontvang voor het 2^e gesprek. Per E-mail geef ik aan dat de geplande data niet mogelijk zijn voor mij en we spreken uiteindelijk 23 december af.

Het 2^e gesprek verloopt zeer moeizaam. Er komen geen antwoorden meer op vragen, we mogen het “verbeterde” dossier wat voorligt niet inzien, dit terwijl er wel reacties gevraagd worden. Dhr. Reijnders kent duidelijk het dossier nog altijd niet. Hij kent zelfs onze klachtomschrijving niet en verzuimt dan ook antwoorden te geven op vragen die hierin gesteld zijn. Ik maak wederom gespreksnotities en stuur deze wederom naar dhr. Reijnders ter verificatie. Het verbaast me niet meer dat antwoord uitblijft.

Opnieuw breng ik de zaak aan de orde bij de Nationale Ombudsman. Deze schrijft in een brief dat de Politie heeft toegezegd de procedure vóór 15 januari af te wikkelen.

6 - Klachtencommissie

Op 12 januari schrijft de Politie, uit hoofde van dhr. Snoeks (inzet rechts), een brief. Men noemt mijn klacht TERECHT maar doet er verder niets mee. Tevens acht men de klacht afgewikkeld en dat verbaast me niet alleen maar maakt me ook enorm boos. Ik reageer dan ook zo snel mogelijk in een brief op 28 januari.

Op 18 februari reageert de secretaris van de klachtencommissie. De klacht wordt voorgelegd aan de commissie. Wat in de regeling een paar weken mag duren (het voortraject) heeft nu meer als 6 maanden geduurd. De klachtencommissie heeft dan nog eens 4 weken extra om de klacht te bekijken maar ik heb er geen vertrouwen in dat dit gaat lukken.

Op 23 april vindt er een hoorzitting plaats. Ik laat me vertegenwoordigen door mijn advocaat maar Joshua is wel aanwezig. De klacht wordt door de commissie opgedeeld. Het gedeelte omtrent de benadering van Joshua ligt namelijk nog “onder de rechter” en daarom kan de commissie hierover geen uitspraak doen. Vanaf dat moment spreken we over gedeelte 1 en gedeelte 2 van de klacht.

Op 7 mei doet de commissie verslag maar dat wordt me op 11 juni pas medegedeeld. Op 2 juni stuurt de voorzitter van de commissie een brief van afhandeling omtrent gedeelte 1 van de klacht. Bij nader informeren blijkt dit echter geen afhandeling te zijn maar slechts een advies aan de korpsbeheerder. De brief van de korpsbeheerder, die de zaak formeel moet afwikkelen, blijft echter uit zodat de Nationale Ombudsman hier niets mee kan doen.

Op 30 juni bel ik met de adviseur van de Burgemeester, Anja van Buren. Ik vraag haar hoe het kan dat de Burgemeester, in zijn functie als Korpsbeheerder, nog altijd geen reactie geeft op een klacht die op 2 juni is afgehandeld door de commissie. Zij gaat het onderzoeken. Op 2 juli belt Anja van Buren terug. Ze kan er NIETS over vinden. De Burgemeester is NIET in het bezit van deze klachtafwikkeling en KAN dus ook niet afhandelen.

Ik schrijf diezelfde dag nog een E-mail aan de Klachtencommissie en vraag om opheldering. Deze komt in een voicemail bericht op 14 juli: *“Waarom het een maand is blijven liggen is eigenlijk geen reden voor anders dan dat het gewoon administratief is blijven liggen”*. *“Het schrijven is 7 juli naar de Korpsbeheerder gegaan voor ondertekening”*.

[10 augustus 2008]

Wat er gebeurt als de Politie faalt, liegt, vertraagt, verbergt

Dezelfde dag krijg ik een brief binnen van de Klachtencommissie gedateerd 16 juli 2009. Daaraan vast zit de afwikkelingsbrief van de Burgemeester in de hoedanigheid van Korpsbeheerder. Vreemd genoeg staat op pagina 1 van de brief van de Korpsbeheerder "*VERZONDEN 16 JULI 2009*" maar op pagina 2 staat: "*Datum 30 juni 2009*".

De Korpsbeheerder neemt het advies van de Klachtencommissie over: de klacht is terecht. Hij gaat er echter wel vanuit dat: "*Op verzoek van de Klachtencommissie is door de Politie een nieuw registratieset/proces verbaal ingezonden aan de Stichting Processen-verbaal.*" De Korpsbeheerder kent dus de stukken van deze afwikkeling blijkbaar niet en is niet op de hoogte dat de Politie slechts 2 pagina's van de registratieset verbeterd heeft verstuurd en verder niets.

E-mails aan de Klachtencommissie hierover brengen niets. Ik moet me maar wenden tot de Nationale Ombudsman.

7 – Strafzaken

Inmiddels zijn er ook een aantal strafzaken opgestart. Tegen mij persoonlijk hoewel dat ik daarvan nooit begrepen heb waar het hier om zou gaan. Wellicht het veroorzaken van een ongeval maar bij de tegenpartij was geen sprake van letsel. Ook van, in eerste instantie, vermeend drankgebruik was geen sprake. De Politie had immers vastgesteld dat dit "*niet in dusdanige hoeveelheid dat hij geen motorvoertuig meer mag besturen*" was. Omdat ik volgens het PV meermaals als "verdachte" wordt aangemerkt blijf ik er om vragen. Tenslotte krijg ik op 9 januari en 23 maart sepotberichten van het OM. Daarmee zit de eventuele vervolging van mij persoonlijk erop.

Joshua was echter 3 kwartier na het ongeval gearresteerd. Wat was er ook weer gebeurd? Terwijl ik op de grond lig stapt Joshua van de motor en loopt richting de auto. Hij wil de zaak consolideren; maant ook de bestuurder de auto te laten staan. Of dat met bedreiging of agressief gedrag gepaard ging? Volgens ooggetuigen niet en de bestuurder zette gewoon de auto weg alsof hij niets gehoord had. Joshua wilde foto's maken maar de inzittenden van de Toyota en, naar achteraf blijkt, een agent in burger gaan telkens in de weg staan. Ze proberen hem het vastleggen van bewijzen te beletten. Dit alles ging gepaard met hysterisch gekrijs van een van de inzittenden.

Nadat de foto's gemaakt waren en ik Joshua vroeg voor mijn motor te zorgen was de rust snel wedergekeerd. Joshua trok zich terug en nam alles van een afstand in zich op. Dronk wat met een paar toegestroomde bekenden toen de ambulance-broeders zich over mij ontfermden. Even later werd hij echter aangesproken door een agent in uniform die ter plaatse was gekomen. De agent vroeg hem waarom zijn nummerplaat verbogen was. Terwijl de Politie in het proces-verbaal praat over hectiek, gehinderd worden door toegestroomd publiek en daardoor geen goede weergave kunnen geven van de feiten, komt een agent naar hem toe en stelt vragen over zijn nummerplaat. Joshua maakt de nummerplaat recht en vraagt met enig sarcasme: "*zo goed?*".

Als 2 agenten met mevrouw Kleefman praten gaat Joshua erbij staan. Hij is benieuwd wat deze vrouw gezien heeft. De agenten sturen hem weg omdat het een getuigenverhoor betrof. Dit hebben de agenten overigens altijd ontkend en een PV van dit verhoor is nooit opgedoken. Wij hebben wel een verklaring van mevr. Kleefman en die mag als behoorlijk ontlastend worden bestempeld. Zij verklaard aan ons namelijk (op schrift): "*Ook heeft de agent me gevraagd of de motorrijder een wheely heeft gemaakt bij het optrekken en heb ik geantwoordt dat dit niet het geval was geweest.*".

Als de ambulance vertrokken is en er gewacht wordt op de sleepwagen verschijnen er plotseling agenten bij Joshua. Hij wordt gevorderd om mee te gaan. Op de vraag waarom wordt geen antwoord gegeven; meekomen was het devies. Bij de surveillanceauto wordt gevorderd te blazen. Het apparaat geeft P/A aan en dat is voor een beginnend bestuurder funest. Dan wordt er gevorderd mee te gaan naar het bureau. Maar we staan pal langs het Politiebureau? Toch moet hij in de auto, in de boeien. Het wegtrekken van een arm wordt later uitgelegd als "verzet bij arrestatie". Enkele verwensingen worden laten uitgelegd als "belediging". Hardhandig wordt Joshua geboeid, op de achterbank gesmeten en afgevoerd.

[10 augustus 2008]

Wat er gebeurt als de Politie faalt, liegt, vertraagt, verbergt

Op het bureau werd met ademanalyse vastgesteld dat hij, zeker als beginnend bestuurder, teveel had gedronken. Joshua's argumenten dat hij gedronken had na het ongeval werden terzijde geschoven. Politie maakt proces-verbaal op en tevens wordt een "bestuurlijke maatregel" geïnitieerd. De Politie meldt aan het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (CBR) dat men het vermoeden heeft dat Joshua niet "*geestelijk geschikt*" is om een motorvoertuig te besturen. Meer specifiek noteert men daarbij: "*agressiviteit in het verkeer*" en "*abnormale opwindingsstoestanden*". Al op 10 september stuurt het CBR een brief waarin aangegeven wordt dat er een onderzoek naar "*geschiktheid (medisch)*" komt. Joshua is verplicht hieraan mee te werken.

Hoewel dit mij voorkwam als "double jeopardy" oftewel 2 keer straffen voor dezelfde casus leert de jurisprudentie anders. Blijkbaar is deze bestuurlijke maatregel een "educatieve maatregel" en geen straf. Het feit dat het CBR zomaar kan bepalen dat je dient mee te werken en eventueel een cursus moet volgen die je zelf moet betalen wordt door de hoge rechters niet als "straf" gezien. Hoewel het mij onrechtvaardig overkomt, is hier dus juridisch niets aan te doen.

8 – CBR

Centraal Bureau
Rijvaardigheids-
bewijzen

Het CBR gaat dus erg voortvarend te werk. Daar waar de Politie alles vertraagt en zich niets aantrekt van termijnen aangegeven in het bestuursrecht zet het CBR de sokken erin om zo snel mogelijk zaken af te wikkelen. Joshua wordt per brief van 14 oktober 2008 verplicht om 14 november te verschijnen voor een onderzoek. We schrijven 2 brieven aan het CBR. Eén om aan te geven dat Joshua verhinderd is wegens zijn werk als militair in Afghanistan tot april 2009. Eén om

bezwaar te maken tegen het onderzoek, tenminste in afwachting van het onderzoek van de klacht bij de Politie. De uitkomst daarvan is immers van belang of de bestuurlijke maatregel terecht is geïnitieerd.

Het CBR antwoordt dat beide brieven in behandeling worden genomen als "klacht". Een en ander betekent dus eenzelfde procedure als bij de Politie: een klachtencommissie zoals bedoeld in het bestuursrecht gaat de zaak bekijken. Het CBR echter, zoals eerder vermeld, pakt zaken voortvarender aan en waar de Politie de zaak gewoon laat liggen heeft de klachtencommissie van het CBR al op 14 november hun antwoord klaar. Ze wijzen de klacht af en in de motivatie is te lezen:

De verbalisanten kunnen voldoende in staat worden geacht te observeren en registreren en hebben geen belang iets anders dan de waarheid te vermelden. Het CBR ziet in lezing van betrokkene geen reden om aan de juistheid van de op ambtseed en ambtsbelofte opgemaakte proces-verbaal te twijfelen. Het CBR is gezien het

Dit citaat wordt mijn motor. Aan dit citaat denk ik gedurende deze gehele zaak menigmaal terug. Als ik vertwijfeld ben door leugens en verdraaide feiten. Als ik moedeloos wordt van vertragingstactieken, termijnoverschrijding en onbegrip. Dit citaat zegt eigenlijk alles. En agent liegt erop los en overheden nemen dit klakkeloos over. Als dat zo is dan moet er een duidelijk grotere straf zijn voor een liegende BOA (Bijzonder Opsporings Ambtenaar) als voor een liegende burger. Dit citaat houdt me overeind tot de laatste zucht.

In antwoord op de klachtencommissie van het CBR brengen we de zaak aan bij de BestuursRechter. Inmiddels kunnen we ook (eindelijk) beschikken over alle stukken en we gooien alles in de strijd: een 78 pagina's tellend dossier gaat richting de Bestuursrechter te Roermond vergezeld van een 11 pagina's tellend beroepschrift. Nu willen we ook wel eens weten wat de rechtsprekende macht denkt van de praktijken van de Politie Brabant Zuidoost.

De uitkomst is zeer teleurstellend: het CBR herzielt de zaak, nog voor de zitting. In een kort briefje bericht het CBR ons dat ze de beslissing hebben herzien en afzien van een onderzoek. De Bestuursrechter krijgt geen kans om er inhoudelijk naar te kijken.

[10 augustus 2008]

Wat er gebeurt als de Politie faalt, liegt, vertraagt, verbergt

We willen de zaak aanhouden omdat we een kostenveroordeling willen. We hebben tenslotte veel kosten gemaakt om deze zaak af te wenden. Om ingewikkelde juridische redenen is dit echter niet mogelijk. Volgens de Rechtbank moeten we onze zaak intrekken om een kostenveroordeling te kunnen krijgen.

De uiteindelijke uitspraak van de Bestuursrechter is nog teleurstellender. Op basis van allerlei wetgeving worden vrijwel al onze kosten afgewezen. Het CBR behoeft slechts het Griffierecht te vergoeden. Om in getallen te spreken: van de 979 euro kosten behoeft het CBR er naar 145 te vergoeden.

Dit is de eerste keer dat we een zeer bittere nasmaak overhouden aan het rechtssysteem in Nederland. Doordat de Politie een bestuursrechterlijke procedure inzet wordt je gestraft. In de vorm van een onderzoek of een cursus die je zelf moet betalen of uiteindelijk alsnog een dikke 800 euro aan kosten om je gelijk te halen. Ik weet dat de hoge rechters hier anders over denken maar ik kan het niet anders zien als een "straf" die de Politie oplegt. Het zal niet de laatste teleurstelling zijn die we te verwerken krijgen.

9 – Strafzaak artikel 8 WvW. Alcohol in het verkeer.

Joshua wordt gedagvaard om 13 januari 2009 te verschijnen voor de Rechtbank te Roermond. De tenlasteleggingen zijn 1. Art 8 WvW (alcohol in het verkeer) 2. Verzet bij arrestatie en 3. Belediging van een ambtenaar. Omdat Joshua nog in Afghanistan verblijft neem ik de zaak waar en bespreek dit met mijn Advocaat die zich stelt in de zaak en vervolgens optreedt namens Joshua.

Allereerst wordt de toevoeging door de Raad voor Rechtsbijstand afgewezen. Joshua heeft geen recht op een tegemoetkoming in de juridische kosten:

De beoordeling van deze aanvraag leidt er toe dat de raad het verzoek om gesubsidieerde rechtsbijstand afwijst.

De Advocaat voelt zich verantwoordelijk om de Rechtbank ervan op de hoogte te stellen dat Joshua militair is. Hierdoor verklaart de Rechter zich onbevoegd. De zaak zal op een later tijdstip aangebracht worden in Arnhem.

Centraal Justitie Incasso Bureau

Op 17 mei 2009 stuurt het CJIB een schikkingsvoorstel. Bij voldoening van 650 euro is de zaak afgehandeld maar wordt wel schuld bekend. We besluiten onze kansen te wagen bij de Rechtbank te Arnhem.

Op 15 oktober 2009 dient de zaak voor de Militaire Politierechter te Arnhem. Deze zitting is wederom zeer teleurstellend. Weliswaar wordt hij van deel 1 van de dagvaarding (art 8 WvW) vrijgesproken maar dat was volgens verwachting. Er is domweg teveel tijd tussen het rijden en de controle en de Politie heeft hem tijdens deze periode ook niet constant in het oog gehouden. Men kan dus niet uitsluiten dat hij drank genuttigd heeft nadat hij de motor geparkeerd heeft.

Het OM steekt echter een verhaal af over geweld tegen hulpverleners. Het OM wil deze "hulpverleners" een helpende hand reiken door om "verzwarende omstandigheden" te vragen. Ik vraag me tijdens dit relaas af wie de burger beschermd als de "hulpverleners" agressief en onredelijk worden.

De Rechter wil niets weten van onze verdediging. Dat Politie en OM het dossier zelf al als "ronduit slecht" hebben bestempeld lijkt hem niet te deren. Ook lijkt hij geen oor te hebben voor het feit dat de arrestatie niet alleen onterecht was maar volledig misplaatst. De Rechter heeft alleen oor voor het proces-verbaal. Voor de zoveelste keer

[10 augustus 2008]

Wat er gebeurt als de Politie faalt, liegt, vertraagt, verbergt

gaat hij blind op wat de agenten optekenen. Het feit dat het “ronduit slechte” proces-verbaal nog altijd voorligt, doet ook deze zaak de das om.

De Rechter vroeg slechts aan verdachte: *“heeft u, op enig moment, een andere kant in bewogen als de Politie u wilde hebben?”*. Het antwoord: *“maar ik was het er ook niet mee eens”* werd als erkenning van het feit aangenomen en de Rechter achtte als enige aanklacht op de dagvaarding *“verzet tegen arrestatie”* bewezen. Het feit werd afgedaan met een geldboete van 100 euro maar wat erger is: er is geen mogelijkheid om de kosten te verhalen. Er is tenslotte een (gedeeltelijke) veroordeling. Duizenden euro's aan kosten t.b.v. van de verdediging drukken als extra straf op de zaak.

10 – Verzekering

In eerste instantie had ik DAS ingeschakeld om mijn zaken te behartigen. Deze doen echter weinig tot niets. Daarom neem ik begin december contact op met van der Put Advocaten. Mr. Arthur Dok, gespecialiseerd letselschadeadvocaat ontfermt zich over de zaak.

Het dossier van DAS komt eindelijk over en ik neem voor het eerst kennis van een brief van Nationale Nederlanden (verzekering tegenpartij) aan DAS. Zij wijzen al op 9 oktober de aansprakelijkheid af met als reden: *“uw verzekerde trok op door rood licht en reed met bovenmatige snelheid ...”*. Verderop merkt men zelfs totaal onbegrijpelijk op: *“Tevens was er aan de zijde van uw cliënt sprake van alcoholgebruik.”* Dit terwijl het proces-verbaal hierover vanaf dag één geen enkele twijfel over laat bestaan: *“ONDERZOEK ALCOHOL VERDACHTE, RAAJMAKERS: ... niet in dusdanige hoeveelheid dat hij geen motorvoertuig meer mag besturen.”*

Via FlexComfort, de Arbodienst van mijn werkgever, krijg ik een brief van NN aan FlexComfort. Hierin staat eveneens het rode licht en de hoge snelheid maar over alcohol wordt niet meer gesproken.

Als mijn advocaat contact opneemt blijkt de zaak voor afhandeling te zijn doorgestuurd aan Andriessen & Geurts Expertises BV. Behandelaar is dhr. Drees. Deze laat ons op 29 april weten dat CED Forensic een rapport heeft gemaakt op 1 december 2008. Dit wordt meegestuurd.

CED Forensic gaat in haar onderzoek volledig uit van het proces-verbaal en de verklaring van de bestuurder, dhr. Timothy van Esch. Alle andere getuigen worden nagenoeg genegeerd. Terwijl 5 getuigen EN ik zelf verklaren dat het licht groen was gaat hij van een rood licht uit. Ook aannames van gewicht e.d. zijn voorbarig. CED kleurt het zelfs nog wat extra in met woorden zoals *“demonstratieve rijwijze etaleerde”*. Het rapport gaat zo nog even door. Ik besluit een uitgebreide reactie op dit rapport te schrijven.

Dhr. Drees (inzet rechts) gaat nog een stap verder: in zijn brief zegt hij onomwonden: *“Naar mijn mening is de belangrijkste getuige de aspirant verbalisant G.J.P. van Lieshout.”* Dit terwijl hij op dat moment beschikt over de brief van de Politie van 12 januari die daar eigenlijk geen doekjes om wind: *“Daarnaast heeft het O.M. aangegeven dat de verkeersovertreding niet samengevoegd had mogen (worden) met het verkeersongeval omdat op geen enkele wijze aangetoond kan worden dat het verkeersongeval in verband heeft gestaan met de verkeersovertreding.”*

Na afwikkeling van de Klachtencommissie hebben we hernieuwd contact met dhr. Drees. Hij wil echter niet erkennen. Hierbij “verschuilt” hij zich achter het rapport van CED Forensic. Argumenten dat deze zich teveel gebaseerd hebben op het proces-verbaal en dat de Politie erkent dat dit proces-verbaal “ronduit slecht” is lijkt hem niet te deren. Het enige wat hij wil doen is de stukken van de Klachtencommissie doorsturen naar

[10 augustus 2008]

Wat er gebeurt als de Politie faalt, liegt, vertraagt, verbergt

CED Forensic en hen vragen of deze aanleiding geven om het rapport te wijzigen. I.v.m. vakanties kan dit echter wel even duren. Inmiddels is het ongeval nagenoeg een jaar geleden.

CED forensic blijft echter bij hun standpunt. Voornamelijk omdat er geen nieuw PV is en ze daardoor geen aanleiding zien om hun rapportage te wijzigen. Weliswaar stellen ze een aantal zaken bij en verwerpen de bijdrage van de Aspirant-Agent. Echter nog altijd laten ze getuigenverklaringen die wij aangeleverd hebben links liggen.

Toch laat Andriessen & Geurts Expertises BV schoorvoetend enige mogelijkheid doorschemeren dat er een mogelijkheid is tot schikking. Een voorzichtige 50/50 wordt voorgesteld medio januari 2010. Vooralsnog willen we, ik zou bij zeggen uiteraard, hiermee niet akkoord gaan. We willen niet akkoord gaan met een percentage om vervolgens nog eens maanden over de details te praten. Wel willen we over een geldbedrag praten om te schikken.

Hierop komt een reactie die nog onbegrijpelijker is. Dhr. Drees ziet geen inkomstenderving. Ook ziet hij geen waarde vermindering van de motor. Er is 3500 euro voor het wrak betaald en dat zou ook de dagwaarde zijn. Ergo: geen schade. Hoe onbegrijpelijk is dit standpunt? Een expert kwam tot een waarde van 9500 euro. Op marktplaats is dit ook de waarde van deze motoren. En hoe kan de prijs voor het wrak even hoog zijn als de dagwaarde?

Mijn vermoeden blijkt dus werkelijkheid te worden. Eerst praten over 50% en vervolgens nagenoeg alles afwijzen wat we claimen als schade.

Ik neem contact op met de schade-expert. Die erkent telefonisch dat dhr. Drees abusief is en de dagwaarde inderdaad is vastgesteld op 9500 euro. Als ik vraag om een kopie van het rapport krijg ik deze echter niet. Dit rapport is blijkbaar eigendom van de opdrachtgever en wordt alleen aan hen overhandigd. Het lijkt even dat ik niet kan beschikken over het bewijs om bureaucratische redenen. Een telefoontje naar NN geeft echter uitkomst: zij sturen het rapport door waardoor ik het bewijs in handen krijg dat dhr. Drees totale onzin schrijft.

Mede door een aantal telefoontjes rechtstreeks aan NN lijkt er een interventie plaats te vinden. NN laat weten dat ik me geen zorgen behoeft te maken en dat we eruit zullen komen. Op 29 april reageert A&G in opdracht van NN dat ze akkoord gaan met ons voorstel. De administratieve afwikkeling laat echter nog ruim een maand op zich wachten waardoor ik pas 3 juni over het bedrag kan beschikken wat is overeengekomen.

Al met al is hierdoor de verzekeringskwestie afgewikkeld, bijna 2 jaar na dato.

11 – Openbaar Ministerie

Het OM stuurt het dossier al in een vroeg stadium terug naar de Politie. Men noemt het dossier “slecht” en wil aanvullingen c.q. verbeteringen. In een hernieuwd dossier, waar overigens nog meer leugens staan, zwakt de Politie niet noemenswaardig haar verhaal af. Men vult alleen een aantal excuses (die gelogen zijn) toe waarom het dossier slecht is. Men zou gehinderd zijn ter plekke.

Het OM seponeert alle vervolging jegens mij in een brief van 23 maart 2009. Men stelt vervolging in tegen de bestuurder Timothy van Esch. Dit wordt ons op 24 maart nogmaals schriftelijk bevestigd. Zonder dat wij daarvan op de hoogte worden gesteld wordt dhr. van Esch al op 31 maart vrijgesproken. Overigens wederom op basis van een proces-verbaal waarvan Politie en OM beide zeggen dat dit “ronduit slecht” is. Wij horen pas medio mei van deze uitspraak via dhr. Drees van Andriessen & Geurts Expertises die ook daar dankbaar mee schermt.

Ik heb uitvoerig contact met het OM. Met name dhr. Kiep is behulpzaam en geeft me nuttige tips. Begin april geeft hij zelfs aan dat het OM helaas niets kan betekenen in de kwestie omdat een klachtenprocedure een interne aangelegenheid is van de Politie. Als ik kan bewijzen dat agenten liegen op ambtsgelofte c.q. ambtseed dan moet ik een aangifte hiervan doen. Dan pas komt het OM in beeld en kan wellicht iets bijdragen. Op 14 april besluit ik dit ook daadwerkelijk te doen.

[10 augustus 2008]

Wat er gebeurt als de Politie faalt, liegt, vertraagt, verbergt

12 – Aangifte valsheid in geschrifte

Ik besluit het advies van dhr. Kiep van het OM over te nemen en schrijf op 14 april een “aangifte valsheid in geschrifte (op ambtsbelofte)”. Tegen de Aspirant-Agent die allerlei vreemde zaken zoals “rood licht”, “wheely” en “hoge snelheid” beweert maar vooral tegen de Hoofdagent die herhaaldelijk liegt.

Dat is begonnen met onze vraag waarom er maar 2 getuigenverklaringen zijn bijgevoegd, beide inzittenden van de auto van de tegenpartij. We weten namelijk dat de Politie meerdere getuigen heeft gehoord. Deze Hoofdagent mag van zijn meerdere, de onderzoeker in de klacht, het PV “verbeteren”. Vervolgens voegt hij dan ook aan het PV toe: *“Ter plaatse heerste een gespannen sfeer. Dit werd voornamelijk veroorzaakt door het toegestroomde publiek welke zich aan het bemoeien was met de aanrijding”* en verder *“Door deze hectische situatie werden wij gehinderd om te plaatste getuigenverklaringen op te nemen.”*

Dat dit wederom niet waar is moge duidelijk zijn. In onze antwoordbrief confronteren we de Politie met een foto ter plaatse waaruit zeer duidelijk blijkt dat er geen sprake is van een *“hectische situatie”*. Ook is hier zeer duidelijk te zien dat deze Hoofdagent een verklaring opneemt van Joshua. Deze verklaring komt echter nergens terug.

In het onderzoeksverslag komt een antwoord:

Daarnaast dient vermeld te worden dat in het schrijven een foto is opgenomen waarop een van de verbalisanten is afgebeeld met Joshua Raaijmakers, hierbij wordt gesuggereerd dat een verklaring wordt opgenomen van uw zoon. Dit is niet het geval, de betrokken politiemans geeft aan dat hij de gegevens van het slachtoffer van de aanrijding noteert zijnde de heer Joseph Raaijmakers.

Antwoord m.b.t.
bijgevoegde foto

Dat is de 3^e keer dat hij hierover liegt; leugen 3 (wordt geen getuigenverklaring opgenomen) over leugen 2 (geen getuigenverklaringen opgenomen) over leugen 1 (geen getuigenverklaringen bij het PV gevoegd). In de strafzaak die volgt duikt de getuigenverklaring van Joshua op. Hiermee is toch wel onomstotelijk aangetoond dat deze Hoofdagent willens en wetens liegt.

Wij zijn direct ter plaatse gegaan op de lokatie van deze aanrijding. Ter plaatse troffen wij de beide partijen aan welke samen een aanrijding hadden gehad. Tevens sprak ik daar ter plaatse de zoon van de aangereden motorrijder welke mij verbalisant, Van den Heuvel, vertelde dat hij getuige was geweest van de aanrijding. Deze zoon is genaamd Joshua Raaijmakers.

Omdat we het onderzoeksverslag pas in juni onder ogen krijgen sturen we op 29 juni een aanvulling op deze aangifte. Pas hierna draagt het OM deze aangifte, ter onderzoek, over aan de afdeling “Interne Onderzoeken” van de Regiopolitie Brabant Zuidoost. Weer ligt het dus bij hetzelfde korps en wij maken ons ongerust dat het daar wéér onder een stapel komt.

[10 augustus 2008]

Wat er gebeurt als de Politie faalt, liegt, vertraagt, verbergt

Onze ongerustheid is terecht. Het blijft gewoon liggen. Meermaals heb ik contact met dhr. Leyzer van deze afdeling maar die meldt me alleen maar dat ze het ontzettend druk hebben. Daarbij heeft deze kwestie t.o.v. schietincidenten etc. geen prioriteit. Min of meer onder druk, maar in ieder geval na tussenkomst van de Korpsbeheerder, wordt het in december afgewerkt en teruggestuurd naar het OM.

Het OM seponeert de zaak vrijwel onmiddellijk:

Samenvattend kom ik tot de slotsom dat een opzettelijk onjuiste waargave van de feiten door de beide verbalisanten niet aannemelijk -en daarmee niet bewijsbaar- is.

Ik zal dan ook geen strafvervolgning tegen de betrokken politieambtenaren doen instellen.

Indien u zich niet met mijn mening kunt verenigen, dan kunt u daar ingevolge artikel 12 van het wetboek van strafvordering schriftelijke beklag tegen indienen bij het gerechtshof te 's-Hertogenbosch.

Mr. J.C.J. Ekelmans
Fungerend Hoofdofficier van Justitie

Direct, 7 januari 2010, start ik een zogenaamde "art. 12 procedure" waarin ik het Hof vraag de zaak terug te verwijzen naar het OM en hen te verplichten vervolging door te zetten.

Op 19 april reageert het Gerechtshof met een oproep voor een hoorzitting op 25 mei 2010. Het advies van de advocaat-generaal (van 19 januari) is bijgevoegd. Op 25 mei bepleit ik mijn zaak bij het hof. De meervoudige kamer lijkt oor te hebben. Uitspraak volgt na 4 weken.

Geen verbazing dat de uitspraak NIET na 4 weken volgt. Het Gerechtshof acht het nodig om de betrokken verbalisant te horen, alsof het bewijs niet overweldigend genoeg is. Het horen vindt plaats op "een nader te bepalen zitting".

Op 26 oktober 2010 volgt de beschikking van het Gerechtshof. Het hof wijst het beklag af. Niet onbelangrijk in deze beslissing is een 4^e leugen van de verbalisant jegens het hof:

Tijdens de behandeling in raadkamer heeft beklagde verklaard dat het proces-verbaal (PL2214/08-147539) houdende een verklaring van de zoon van klager niet als een proces-verbaal van getuigenverhoor moet worden gezien. Doordat het computersysteem van de politie slechts toestaat dat een document slechts eenmaal in een dossier kan worden opgenomen, kon dat proces-verbaal – dat reeds door een collega van beklagde in de strafzaak tegen de zoon van klager was gebruikt – niet meer digitaal aan het later door beklagde opgemaakte dossier met betrekking tot het verkeersongeval worden toegevoegd.

Allereerst noemt de verbalisant de verklaring geen getuigenverhoor. Vreemd omdat in deze verklaring letterlijk staat vermeld: *"Tevens sprak ik daar ter plaatse de zoon van de aangereden motorrijder welke mij verbalisant, Van den Heuvel, vertelde dat hij getuige was geweest van de aanrijding."* Hoe duidelijk is dit een "getuigenverklaring"?

Kwalijker is dat de verbalisant beweerd dat het systeem niet toelaat dat deze verklaring wordt toegevoegd omdat het reeds aan een ander dossier is toegevoegd. 2 verklaringen van de inzittenden zijn zonder problemen aan beide dossiers toegevoegd dus dat bewijst overduidelijk dat de verbalisant wederom liegt.

Deze leugen echter is gebezigd in gesloten kamer, op een mij onbekend tijdstip en een reactie daarop is niet mogelijk. Wellicht had ik het hof nog kunnen wijzen hierop.

Tevens is totaal onduidelijk waarom deze verklaring aan een strafdossier art. 8 WvW is toegevoegd. De bewuste verklaring heeft daar namelijk niets mee te maken.

Desalniettemin wijst dus het hof het beklag af. Hierop is geen beroep mogelijk. De leugens blijven onbestraft.

[10 augustus 2008]

Wat er gebeurt als de Politie faalt, liegt, vertraagt, verbergt

13 – Nationale Ombudsman

Zoals eerder opgemerkt heb ik al in een vroeg stadium contact met de Nationale Ombudsman. Ik heb hen erop gewezen dat de Politie de termijnen in hun eigen klachtenregeling, aangegeven in de Wet Bestuursrecht, wel erg royaal overschrijdt. De wettelijke 10 weken voor de afwikkeling van een (gedeelte van een) klacht is uiteindelijk vrijwel een jaar geworden. In februari 2010 is er weer een hoorzitting en een ander gedeelte van de klacht loopt dus nog altijd.

In telefoongesprekken met de Nationale Ombudsman geeft men al direct toe dat de termijnen grof worden overschreden. Dit is echter, volgens de NO heel normaal. Ondanks dat er wettelijke termijnen staan voor een klachtenprocedure is de NO van mening dat deze termijnen niet haalbaar zijn en toont begrip voor de Politie. Temeer doordat er geen sancties zijn in de wet voor het overschrijden van termijnen zal dit wel zo blijven. Toch dring ik er op aan dat de NO zich uitsprekt over de grove overschrijding van de termijnen. Aan dit verzoek geeft men pas op 20 oktober 2009 in een brief gehoor.

FOTO: CORBINO

Verder brengt het contact met de NO eigenlijk weinig. De persoon die de zaak namens de NO behandelt, dhr. Bijvoet, doet eigenlijk niets. Hij staat me vriendelijk te woord als ik bel maar daar stopt het ook. Als het dossier in de klacht van mijn zoon, voor de hoorzitting, wordt doorgestuurd wordt er het een en ander helder: dhr. Bijvoet schrijft een E-mail aan de klachtencoördinator. Al lezende wordt duidelijk dat het duidelijk niet de bedoeling was dat deze E-mail in het dossier terecht is gekomen. Dhr. Bijvoet geeft de klachtencoördinator even een "heads-up" naar aanleiding van een telefoongesprek dat ik had met hem. Hij laat zich bijzonder laatdunkend uit over mij en de hele mail heeft veel weg van een 1-2tje tussen NO en de klachten coördinator. Ik klaag hierover bij de NO.

De NO, in de persoon van dhr. Verpaalen, teamleider van de heer Bijvoet, betreurt het gebeurde. Men is het met mij eens dat *"de gebruikte bewoordingen de indruk wekken van een zekere mate van vooringenomenheid."* Namens de NO wordt excuses aangeboden en een andere behandelaar wordt op de zaak gezet. Verder gebeurt er echter weinig nieuws.

14 – Korpsbeheerder van Gijzel

De Klachtencommissie heeft dus inmiddels onomwonden aangegeven dat het pv aangepast dient te worden. Ook de Korpsbeheerder heeft dit bekrachtigd. De Politie echter wekt, naar de Klachtencommissie en daarmee de Korpsbeheerder, de indruk dat ze reeds voldaan hebben aan dit verzoek en een verbeterd pv hebben doorgestuurd aan de Stichting PV. Men blijft de indruk wekken dat er een pv bestaat dat, naar aanleiding van de klacht is aangepast en waar ik niet langer meer als "verdachte" wordt aangemerkt. Niets is echter minder waar. Er is op 11 december 2008, in opdracht van het OM die het pv van 21 augustus *"ronduit slecht"* vonden, een nieuw pv gemaakt. Daar is echter alleen voldaan aan de vragen van het OM (waarom maar 2 getuigenverklaringen, waarom geen verhoor automobilist, waarom slecht onderzoek, etc, etc). In het *"verbeterde"* pv staan dan ook alleen maar de bekende uitvluchten zoals *"hectische situatie"* etc.

Ik geef aan bij de Klachtencommissie dat het een misvatting is dat er een pv bestaat waarin ik niet meer als verdachte wordt aangemerkt en dat er nimmer een verbetering is aangebracht t.g.v. de uitspraak in de klacht. De KC reageert kortaf dat ik me maar aan de nationale Ombudsman moet wenden als ik het er niet meer eens ben.

Ik besluit contact te leggen met de Korpsbeheerder, dhr. van Gijzel, die tegelijkertijd Burgemeester van Eindhoven is. Ik stel hem de vraag hoe het mogelijk is dat de Politie een opdracht die gegeven is door de hoogste baas van het korps domweg niet uitvoert.

[10 augustus 2008]

Wat er gebeurt als de Politie faalt, liegt, vertraagt, verbergt

Mevr. van Buuren, persoonlijk assistente van dhr. van Gijzel, neemt het voor me op. Telefoontjes vliegen heen en weer. Ze vertelt me dat mevr. van Nooijen als enige oplossing ziet een *“procedure annex art 28 Politiewet”* te starten. Dat moet ik zelf doen want dat zou weer met de wet op de persoonsregistratie te maken hebben. Volgens dit artikel kan ik gegevens wijzigen die de Politie heeft vastgelegd over mij waar ik het niet mee eens ben. Ik vertel haar dat dit niet van toepassing is. De vraag is allang niet meer of IK het er niet mee eens ben. Onderzoeksinspecteur, Chef, Klachtencommissie en Korpsbeheerder vinden dit inmiddels. Veel meer zou dus art 4 lid 1 van de Politiewet in aanmerking komen: *“De verantwoordelijke treft de nodige maatregelen opdat politiegegevens, gelet op de doeleinden waarvoor zij worden verwerkt, juist en nauwkeurig zijn. Hij verbetert of vernietigt politiegegevens of vult deze aan indien hem blijkt dat deze onjuist of onvolledig zijn.”*. Het moge duidelijk zijn dat allang is aangetoond dat de gegevens *“onjuist of onvolledig zijn”* dus het devies is AANPASSEN; zonder procedure.

Eindelijk, na maanden, wordt mij op 29 maart 2010 een persoonlijk gesprek toegestaan met dhr. van Gijzel. Aanwezig zijn eveneens mevr. van Buuren (persoonlijk assistente) en mevr. Nooijen (klachten coördinator). Dit gesprek verloopt bijzonder prettig. Dhr. van Gijzel vraagt mevr. Nooijen onomwonden hoe de status is. Mevr. Nooijen vertelt dat er reeds een pv ligt waarin ik niet meer als verdacht wordt aangemerkt. Ik laat dhr. van Gijzel het dossier zien wat op dit moment bij de Stichting PV ligt. Daarin wordt ik méér als 20 keer als *“verdachte”* aangemerkt. Wederom vraagt dhr. van Gijzel opheldering aan mevr. Nooijen. Deze zwijgt en kleurt slechts.

Dan komt er een verhaal naar boven dat het onmogelijk zou zijn een pv te wijzigen als dit reeds is afgesloten. Ik laat dhr. van Gijzel 2 pv's zien: het pv van 21 augustus 2008 en het pv van 11 december 2008. Met merkstift heb ik de verschillen aangegeven om duidelijk te maken dat het zich hier om een totaal gewijzigd pv handelt. De nummers echter zijn exact hetzelfde. Dit toont aan dat het, in ieder geval in de praktijk, heel goed mogelijk is een pv te wijzigen. Dhr. van Gijzel vraagt mevr. Nooijen wederom om opheldering en deze kleurt verder. Zij antwoordt slechts dat het, volgens haar deskundigen, juridisch niet mogelijk is een pv te wijzigen, ondanks het bewijs wat ik hiervan overleg. Het lijkt er dus op dat we geconstateerd hebben dat de Politie iets heeft gedaan wat juridisch niet mag.

Dhr. van Gijzel wil pragmatisch zijn en vraagt me zeer direct wat ik nu wil. Ik antwoord dat het enige wat ik nog altijd wil is wat ik in mijn allereerste brief heb gevraagd: *“een correct, inhoudelijk juist en relevant proces-verbaal”*. Als hij me vraagt hoe ik me dat voorstel en overhandig ik hem een concept. Voor de 3^e keer lacht hij en merkt op dat ik het gesprek wel erg goed heb voorbereid.

Het concept wordt overhandigd aan mevr. Nooijen met de vraag wie dit kan realiseren. Het antwoord is *“de Korpschef”* (inzet links) en dhr. van Gijzel vraagt of zijn handtekening nog ergens voor nodig is om de zaak te bespoedigen. Mevr. Nooijen denkt van niet want de waarnemend Korpschef (inzet rechts) is gemachtigd. Dhr. van Gijzel spreekt de hoop uit, in het licht van de geschiedenis, dat dit nu *“voortvarend”* wordt aangepakt.

Dezelfde avond nog zorg ik er voor dat mevr. Nooijen kan beschikken over alle stukken die ik dhr. van Gijzel heb voorgelegd, incl. een brief, gericht aan de Korpschef, met het verzoek een en ander mogelijk te maken.

Op 14 april, ruim 2 weken later, valt er een brief op de deurmat van mevr. Nooijen. Hierin vertelt ze: *“U hebt een verzoek gedaan tot wijziging, verbetering, aanvulling, verwijdering of afscherming van u betreffende politiegegevens conform artikel 28 van de Wet politiegegevens. Uw verzoek wordt in handen gesteld van het hoofd van de politieafdeling Helmond Oost (inzet rechts), die samen met de afdeling Juridische Zaken uw verzoek gaat behandelen”*. Het lijkt erop dat mevr. Nooijen het weer eens niet heeft begrepen. Het angstzweet breekt me uit bij de gedachte dat hier weer een procedure van maanden aankomt waarin wederom geleerden naar de zaak gaan kijken en er iets over moeten gaan zeggen. Ondanks dat dit al zo vaak is gebeurd en men telkens toegeeft dat mijn klacht terecht is.

[10 augustus 2008]

Wat er gebeurt als de Politie faalt, liegt, vertraagt, verbergt

De korpschef reageert op 6 mei als volgt:

• **KORPSLEIDING**
Juridische zaken

Adres Boschdijktunnel 10
5611 AG Eindhoven
Postadres Postbus 528
5600 AM EINDHOVEN
Telefoon 0900 8844

VERZONDEN 06 MEI 2010

Dit houdt in dat alle op u betrekking hebbende processen-verbaal aangaande het ongeval op 10 augustus 2008, welke zijn opgenomen onder mutatienummer 08-147540, uit het BPS zullen worden verwijderd, met uitzondering van de registratieset, welke laatste in BPS zal blijven staan. De basis voor de verwijdering is uw verzoek om wijziging en verwijdering van de

Dat is toch een redelijk snelle en pragmatische respons. Niet geheel zoals we bedoeld hebben maar toch resultaat.

Wat het resultaat werkelijk voor gewicht heeft blijkt dezelfde dag. De Korpsbeheerder stuurt op exact dezelfde dag een brief in het 2^e gedeelte van onze klacht. Ook gedeelte 2 van onze klacht wordt als TERECHT bestempeld door dezelfde Korpsbeheerder, dhr. van Gijzel.

De ironie echter is dat dezelfde Korpsbeheerder die opdracht gaf het PV te wijzigen c.q. te verwijderen nu CITEERT uit HETZELFDE PV in zijn kanttekening om verantwoordelijkheid af te zwakken.

• Korpsbeheerder

Postadres Postbus 528
5600 AM Eindhoven
Telefoon 0900 8844
Fax 040-2332799

VERZONDEN / 6 MEI 2010

Advies

De Commissie adviseert de Korpsbeheerder de klacht gegrond te verklaren.

Ik heb besloten dit advies over te nemen met de navolgende kanttekeningen:

- **Uit de mij ter beschikking staande informatie blijkt** dat uw zoon heeft getracht foto's te maken van de situatie direct na het ongeval. Een van de inzittenden van de personenauto vroeg aan uw zoon of het even kon wachten. Uw zoon riep vervolgens woorden in de trant van 'dat gaat nu gebeuren en probeer me maar eens tegen te houden. Ik sla iedereen op zijn bek hier.' **De toevallig in zijn privé tijd aanwezige verbalisant heeft dit waargenomen** en heeft zich bij uw zoon kenbaar gemaakt als politieagent en heeft uw zoon gevraagd of hij zich een beetje wilde gedragen. Nadat een omstander uw zoon tot rust maande, is hij weggelopen. Het is toegestaan om foto's te maken van een plaats gehad hebbend ongeval. De betreffende verbalisant heeft ingegrepen omdat hij vreesde

We kunnen dus concluderen dat het PV zeker niet van de baan is